

UN CONTE DE TERESA ROIG

Renovació

Camí de casa després de la feina, en el metro, va pensant què fer per sopar. El seu marit arriba sempre tres quarts hora després d'ella i li agrada trobar-lo llest a taula. Els macarrons amb tomàquet i tonyina són el seu plat preferit. Abans de casar-se els hi feia de tant en tant; i ara que viuen junts els hi prepara cada dia. Gaudeix a la cuina i no li sap gens de greu anar a fer la compra per tot seguit tancar-s'hi hores, ordenant, preparant, netejant... Ho considera una actitud retrògrada vinculada al rol femení, però... sap que a ell el fa sentir orgullós de la seva esposa. I ella, encara que a vegades li dol no trobar mai temps per a aquell curs de *patchwork*, prefereix invertir el poc lliure que té en la felicitat matrimonial.

A l'autobús, camí de casa després de la feina, no pot deixar de pensar en el plat de macarrons amb tonyina que l'espera a casa. Fa uns anys, només sentir-ne l'olor al replà de l'escala, li feia obrir la porta amb un somriure i córrer a besar la seva dona apassionadament; ara, li està agafant una mica de ràbia a la tonyina. I, posats a ser honestos, als macarrons també, reconeix. A ella, no, és clar; però ha de besar-la com sempre, fingint una emoció i una gana que ja no sent... La veritat és que preferiria que la seva esposa fes aquell curs de ganxet que sempre li havia fet il·lusió; però no gosa contradir-la en el seu ritual diari de la rebuda vespertina. Tot sigui en pro de la felicitat matrimonial, es repeteix amb resignació.

Capficada repassant mentalment tot el que queda o falta a la nevera, de sobte, es troba a les fosques. El vagó del metro s'atura d'un sotrac i tota la gent que l'envolta comença a murmurar. Ha passat alguna cosa, potser un accident, un problema tècnic, algú que s'ha tirat a les vies... I ella, mirant el rellotge, pateix per si triguem gaire a arreglar-ho i arriba el seu marit abans a casa. Amb la decepció que li produirà no trobar-se el sopar fet, es lamenta. Si no estiguessin aturats enmig d'un túnel, ja hauria sortit al carrer i estaria agafant un taxi; però impotent davant la situació, no pot fer més que esperar i carregar-se de paciència. Encara que no estan tan bons, pensa, sempre puc descongelar-ne una ració. I somriu, consultant de nou el rellotge.

De seguida arriba a la seva parada i es troba baixant de l'autobús abans d'hora. És pel conductor nou, és clar, celebra; sort que per fi han substituït l'anterior...! Aquell home s'havia acostumat tant a la seva feina, que ja no hi posava prou empenta, reconeix. I camina lleuger cap a casa els deu minuts que el separen dels macarrons, amb la petita esperança de trobar-los encara a mig fer. Potser així s'atrevirà a dir-li a la seva dona que, per un dia, podrien sortir a sopar fora. I potser anar al cine després...

Els cinc minuts des de la sortida del metro fins a casa se li fan eterns. No hauria d'haver-me posat aquestes sabates tan incòmodes, pensa. El costum, ja se sap... I tan bon punt entra al bloc, en trobar l'ascensor ocupat, es treu el calçat i enfila escales amunt de dues en dues. Les olors dels sopars al foc en les altres llars l'omplen d'enveja i culpabilitat i s'afanya a arribar al seu pis, mentre busca les claus dins la bossa.

—Ai! *Ui!*

Quan topen l'un amb l'altre, l'expressió de sorpresa en les seves cares els deixa sense paraules uns instants. Aviat, però, es disculpen mútuament: l'un per arribar abans i l'altra per fer-ho més tard del que és habitual, i tot seguit s'abracen. No és fins un moment després, en anar a posar la clau al pany, que s'adonen del sobre que jeu damunt l'estora de l'entrada. Es miren, ell s'ajup a recollir-lo i tornen a mirar-se de nou, havent comprovat el remitent: C.A.R.

—Obre'l tu. *Obre'l tu.*

—Obre'l tu... —repeteix ella.

—No, tu... —insisteix ell.

Entren a casa junts, agafats de la mà, i seuen a la *chaise longue* l'un al costat de l'altre. La situació se'ls fa incòmoda i estranya alhora, perquè ningú no gosa obrir la carta. I passa encara una llarga estona abans que es decideixin a fer-ho. Ell esquinça el sobre, ella en treu el document, i ambdós en fan la lectura amb veu tremolosa:

Amb data del 5 del 10 de 2075, es comunica a la unitat familiar Hagen i Mendez el requeriment de la seva presència urgent en les instal·lacions més pròximes al seu domicili, el proper dia 6, per tal de realitzar l'auditoria pertinent dels 3 anys. Davant la imminent caducitat del seu permís de convivència, és necessària una revisió exhaustiva de l'estat actual de la seva relació per obtenir, en el cas que es consideri oportú, l'ampliació del contracte marital Núm.: T.29/2072.

Salutacions cordials,

Responsable Zona Bescolep

COMISSIÓ ANTIRUTINA

El silenci cau damunt seu com una llosa després de la darrera paraula. I sembla que passen hores fins que algú s'atreveix a dir alguna cosa.

—La renovació... —murmura ell—. Ho havia oblidat completament.

—Ja fa tres anys que ens vam casar? —reflexiona ella, fent memòria.

—Hauré de demanar festa al despatx...

Com pot ser que no recordi la corbata que portaves?

—Llavors... aviat m'arribarà també la citació laboral! I em canviaran de feina, un altre cop...!

—I el vestit... el vaig recollir mai de la tintoreria?

Cap dels dos no para atenció a l'altre, fins que les seves mirades perdudes topen de nou.

—Què *deies*? No t'escoltava. *Disculpa*...

Aleshores emmudeixen, avergonyits d'haver confessat en veu alta les seves trivials preocupacions.

Quan a la fi reaccionen ja és ben entrada la nit; el menjador està completament a les fosques i gairebé no es veuen, però cap d'ells no s'aixeca per encendre els llums. S'agafen de les mans, enmig de la fosca, i pronuncien les primeres paraules que els passen pel cap. Ambdós al mateix temps.

—*Encara Et m'estimes preparo com uns abans macarrons?*

TERESA ROIG (Igualdà, 1975) col·labora des de jove en publicacions i edita contes en tot tipus de mitjans i reculls, pels quals ha obtingut diversos premis literaris. Després de treballar durant anys en el sector audiovisual, actualment es dedica a escriure. Ha publicat dues novel·les: *L'herència de Horst*, premi Setè Cel 2008, i *Pa amb xocolata* (2009). <http://teresaroig.blogspot.com>